

АБСОЛЮТЕН КОНТРОЛ

INVASION OF PRIVACY

Christopher Reich

Copyright: Christopher Reich, Inc. © 2015

© Христо Димитров, *превод от английски*

© Дамян Дамянов, *художник на корица*

© Сиела Норма АД

София 2015

ISBN: 978-954-28-1774-1

**КРИСТОФЪР
РАЙХ**

**АБСОЛЮТЕН
КОНТРОЛ**

Превод от английски Христо Димитров

 coda

Тази книга е художествена измислица. Имената, героите, бизнесите, организациите, местата, събитията и случките са продукт на авторовото въображение или се използват фиктивно. Всяка прилика с хора, живи или мъртви, събития и места е напълно случайна.

МАГИЯ

Колко е добре да си мислиш, че преди всичко е било чудесно.

Нещата от миналото винаги изглеждат по-хубави, отколкото са били в действителност. Малко по-щастливи, по-забавни. Момичетата ти се струват по-красиви, момчетата по-приятни, а всички сме били по-здрави. Времето има този навик – заличава лошото, а доброто изпъква.

Невинаги обаче. Някои случки са наистина специални и ги помним такива, каквито са били. Понякога наистина сме били по-щастливи и сме се смеели повече на шегите.

Понякога животът е магия.

Мери си мислеше за Тайланд. Преди две години. Друг живот или поне друго битие, различно от това, което водеше в момента.

Ко Самуи.

Водите около гористия остров в Южнокитайско море преливаха в десетки оттенъци на синьото, а пясъкът беше като топло кадифе. От обраслите с дървета склонове полъхваше уханен ветрец, но все се усещаха и нотки на дим и тамян, свидетелство за постоянната война на човека със самия него. Мери обичаше всичко това, но най-много харесваше небето по здрач.

Толкова близо до Екватора денят бързо преминаваше в нощ. Когато слънцето започваше да потъва зад хоризонта, по небето плъзваше тъмнина, а синьото се превръщаше в тъмно-виолетово. Звездите се появяваха една по една, сякаш светваха далечни лампи. Вятърът утихваше, а въздухът ставаше изключително чист и прозрачен. Целият свят притихваше. За няколко мимолетни минути тя си мислеше за всичко хубаво от изминалия ден и за обещанията на идващата нощ.

Магическо. Точно такава беше небето миналата Коледа, преди всичко да се промени.

Мери слезе от верандата на хотелската стая на плажа и се затича по пясъка, за да отиде при семейството си и да запалят фенерите. Виждаше ги на около петдесетина метра напред, окъпани от онази специална светлина. Джо беше висок и мускулист, с крака толкова загорели от слънцето, че кожата му беше потъмняла като на местните, предлагащи на туристите разходки с дългите си дървени лодки с извънбордов двигател. Черната му коса беше съвсем късо подстригана, сякаш отново се беше върнал в армията. Джеси подскачаше край него, широките ѝ къси панталони се бяха смъкнали прекалено ниско, косата ѝ беше разрошена до бъркотия и дори в този момент гледаше нещо на телефона си. Грейс, фина като фея, беше поизостанала и край почернелите си баща и сестра приличаше на призрак с рижаво-русата си коса и млечнобелите си крака.

– Изчакайте ме – помоли Мери, когато ги доближи. – И внимавайте с кибрита.

– Не се притеснявай, мила – успокои я Джо, като се обърна и разклати кутийката с клечките. – Мисля, че момичетата са достатъчно големи и могат сами да запалят свещ.

– Само казвам.

Мери хвана Джо за ръката и сплете пръсти в неговите. Вървяха край водата, вълните се плискаха в глезените им. Беше едва пет часът, а океанът беше топъл като вана. От откритото фоайе на хотела се дочуваше музика, разнасяха се тайнствените и мистични тонове на *ранат ек*, тайландски инструмент, подобен на ксилофон.

– Благодаря ти – каза тя и се сгуши в рамото му.

– За какво?

– За това.

– Чакат ни още шест месеца в големия лош Банкок.

– Ще издържа шест месеца неприятности.

– Корав пич си, а?

– Най-коравият. Нали се омъжих за теб.

Джо се спря и я погледна.

– Сигурна ли си, че взе правилното решение?

- Сигурна съм – отвърна Мери без колебание.
- Не те улесних особено.
- Не, никак. Но всичко е наред. Вече съм решила, нали?
- Така е.
- Добре ли ти е с мен?
- Страхотно.
- Не искам нищо повече.

Мери погледна как момичетата подскочат из водата, пушна ръката на съпруга си и се затича по плажа.

- Сигурна ли си? – провикна се Джо след нея.
- Да – отвърна тя, като се обърна и пробяга няколко крачки заднешком. Сигурна беше. Съвсем.

Бяха прекарали последните шест дни в лудуване из водата, плуване, печене на слънце и разходки с лодка покрай брега. Момичетата си направиха косите на плитки, лакираха си ноктите, оплетоха си поли от трева и събираха мидени черупки. Мери и Джо се разхождаха по брега, обядваха само двамата, играеха тенис и дори успяваха да се измъкнат за някои занимания като за възрастни. В един момент тя забрави, че това е първият случай за последната година, в който вижда мъжа си за повече от три поредни дни, че им предстои ново преместване в град, който все още не беше определен. ФБР си беше ФБР и винаги щеше да заема повече място в живота на Джо, отколкото тя.

- Пипнах те!

Джо я настигна, хвана я за кръста и я опръска с вода по краката.

– Тате, престани – възпротиви се Джеси. – Съвсем ще разрошиш мама.

– На мама ѝ харесва да бъде рошава – каза Джо, като придърпа Мери към себе си и притисна лице във врата ѝ.

- Не, не ѝ харесва – настоя Грейс. – Харесва ли ти, мамо?

– Тате, престани – повтори Джеси. – Без публични прояви на любов. Гадно е.

– Момичета, идете да си вземете фенерите – подкани ги Мери.

– Наричат ги фенери кунмин – обясни Грейс. – Хората ги палят, за да празнуват.

– Както и да е, дребосък – прекъсна я сестра ѝ, обърна се към родителите си и завъртя красноречиво очи: – Кога е станала толкова умна? Все едно има мозък вместо харддиск.

– Кой ми го казва, Били Гейтс – не ѝ остана длъжна Грейс и ѝ направи физиономия. – Джаджохолик.

– Забрави за Бил Гейтс. Викай ми Грубияна.

– Как?

– Грубияна. Той е най-добрият хакер в света. Печелил е „Плени знамето“ на хакерската конференция „ДефКон“ пет години поред.

– За какво въобще говориш? – размаха ръце Грейс.

– Няма значение – каза Джеси. – Така или иначе няма да го разбереш, ако не е русалка или вампир.

– И двете сте невероятно умни – рече Джо с ясно изразения си носов бостънски акцент. – Метнали сте се на баща си.

Той беше роден и израснал в бостънския квартал „Саут Енд“ и се гордеше с това. Семейството му беше дошло в САЩ през двадесетте години на миналия век. Тогава фамилията им била Джанини, но преди няколко поколения я бяха сменили на Грант.

– Ей! – изнегодува Мери. – Аз съм магистърът по химия в компанията.

Някога си беше мечтала да стане лекар, по-точно детски хирург.

– Така си е, госпожице Айнщайн – съгласи се Джо.

Той я стисна по задника, а тя му каза да внимава, за да не получи за Коледа подарък, какъвто не очаква и не иска. Романтиката не беше сред силните му черти.

– Побързайте, момичета – каза Мери. – И да не забравите да вземете фенери за мен и за баща ви.

Джеси я изгледа, присви подозрително вежди и беше на път да се възпротиви. Погледът беше достатъчен да подсказва на Мери, че ги чакат нелеки години. За нейна изненада Джеси

хвана Грейс за ръката и двете изтичаха към групичката гости на хотела, които се събираха на двайсетина метра нагоре по плажа.

– Видя ли? – попита Мери.

– Видях – кимна Джо. – Сигурно е от духа на Коледа.

– Сигурно – съгласи се Мери.

Беше сигурна, че е видяла нещо специално, колкото и да го омаловажаваше.

Грейс и Джеси. Различни като черното и бялото.

Грейс беше тяхното бебче и тъкмо приближаваше пубертета. Беше тиха, мила, вежлива, със силно обострено чувство на съпричастност, което чак ѝ пречеше. Грейс беше момичето, което се качваше в скута ти и те прегръщаше точно когато имаш най-голяма нужда от това.

При Джеси нямаше сядане в скута и прегръдки. Тя беше по-скоро необщителна, свадлива до грубост и сякаш се чувстваше най-добре сама. Беше одрала кожата на Джо – тъмна коса, кафяви очи и структура, която напомняше твърде много за сицилианските му предци. Грейс я наричаше „ждаджохолик“, и с основание. Джеси обичаше математиката, компютрите и прекарваше цялото си време в кроене на планове как да отмъкне смартфона на майка си. На дванадесет вече беше израснала до метър и шейсет и пет, а ако можеше да се съди от номера на обувките ѝ, щеше да се изравни, ако не и да задмине баща си с неговите горди метър осемдесет и три.

– Днес получих новини – каза Джо.

– О? – изненада се Мери и се взря в лицето на съпруга си, като се опитваше да отгатне дали са добри или лоши. – Не знаех, че твоите хора работят и на Коледа.

Въпросът, който ги вълнуваше, беше къде ще ги прехвърлят. До момента кариерата му ги беше отвела в Балтимор, Ричмънд, а през последните две години и в Банкок, където Джо работеше с тайландската полиция в звено за борба с пиратството. Тя знаеше, че той много иска да го върнат в главната квартира на ФБР във Вашингтон и да стане ръководител на програмата за специалните агенти в чужбина. За момче от „Саут Енд“

да ръководи мрежата от свързани с Бюрото агенти или легати, назначавани в посолствата, беше възможно най-далечната карьерна точка от Бостън, без да броим Банкок.

– Сакраменто – каза накрая той с крива усмивка.

Мери преглътна. Сакраменто беше затънтено място, девета глуха. Това не беше коледният подарък, който и двамата бяха искали. Тя се стегна, за да не се разкрещи.

– За колко време?

– Две години.

– Две? А след това във Вашингтон?

– Ами, да – отвърна той с пресилен оптимизъм. – Не могат вечно да ме държат настрана.

Мери му се усмихна. Тя знаеше, че той е съкрушен, много по-разочарован, отколкото тя въобще би могла да бъде.

– Ще се справим – каза тя. – В Сакраменто нали има баскетболен отбор?

– „Кингс“. Но са слаби.

– Значи билетите ще са евтини. Ще си вземем хубави места близо до игрището за мача с „Бостън Селтикс“.

– Така те искам – усмихна се Джо по-сърдечно и тя видя как нещо проблесна в очите му.

– Хайде, да вървим. Не искаме да пропуснем големия момент.

Пред тях около двадесет от гостите на хотела се бяха наредили в рехав кръг до приборя. Повечето вече бяха сглобили фенерите си и държаха големите бели рамки, нетърпеливи да им позволят да запалят свещите вътре.

– Справяте ли се, момичета? – попита ги Мери.

– Джеси вече направи нейния – каза Грейс.

– Беше лесно – рече Джеси и вдигна фенера си да го покаже.

Фенерите представляваха високи правоъгълни кутии от промазана оризова хартия. Във всеки от ъглите трябваше да се промушат бамбукови пръчици, за да ги изпънат добре. Друга

пръчка, достатъчно дебела, за да може върху нея да се закрепи свещ, придържаше дъното отворено. Щом свещта бъдеше запалена, горещият въздух се вдигаше нагоре, а хартията го улавяше и задържаше. Той се натрупваше и фенерът постепенно политаше.

– Дай да ти помогна, мишле – каза Мери.

Грейс ѝ подаде фенера и Мери бързо откри, че задачата по сглобяването му е по-трудна, отколкото беше очаквала.

– Мамо, дай на мен.

Джеси взе фенера на Грейс и го завърши за секунда.

– Да сглобя ли твоя и на татко?

– Ние ще се оправим – каза Джо.

Управителят на хотела размахва ръце и помоли за вниманието на гостите.

– Време е – каза той. – Моля, запалете свещите.

Небето беше потъмняло значително за последните няколко минути. Хоризонтът беше обрамчен със синя ивица, а хилядите звезди примигваха над главите на хората. Джеси драсна клечка кибрит и запали свещите една по една. Четиримата застанаха един срещу друг с протегнати ръце, като държаха фенерите си съвсем леко с връхчетата на пръстите.

– Дами и господа, желая весела Коледа на всички ви – поздравя ги управителят на хотела.

Зад тях някой пусна първия фенер и извика. Всички се обърнаха и проследиха как забулената светлинка се издига в небето. Още един фенер полетя, после още един и скоро над десетина бледи сенки се носеха нагоре като свенливи души, възнасящи се към рая.

– Сега ли? – попита Джеси.

Джо погледна Мери, а тя кимна:

– Сега.

Те пуснаха фенерите си едновременно. За миг прозрачните кутии зависнаха на място пред очите им, без нито да се издигат, нито да падат, и Мери прехапа устни, като се надяваше, че не са

ги пуснали твърде рано, но скоро всеки се завъртя и се понесе нагоре.

– Тръгвайте – каза Джеси.

– Вървете – додаде Грейс.

Сбралите се гости се смълчаха. Никой не продума. Само вълните нашепваха своя ритъм по пясъка. Мери хвана Джо за ръката, той улови Джеси, а тя Грейс. Грейс се усмихна и пое ръката на майка си. Бяха свързани. Един кръг, едно семейство.

Мери си помисли, че това е всичко, което някога е искала, зачуди се как е имала такъв късмет и се помоли мигът никога да не свършва. Държача се за ръце, фенерите се издигнаха високо в небето и се отнесоха далеч над морето. Блещукащите светлинки избледняха, примигаха една по една за последен път и изчезнаха.

Някъде край тях гръмна фойерверк, след това още един. Резките звуци нарушиха транс им и плажът внезапно оживя. Мъже и жени викаха, радваха се и крещяха: „Весела Коледа!“ Навсякъде царяха суматоха и веселба.

Мери изглежда семейството си, но никой не каза и дума. Стояха сякаш онемели. След много-много време тя си мислеше, че по някакъв неопределим начин бяха усетили, че това е последният им такъв общ момент. Че светът, какъвто го познаваха, щеше да свърши и някъде зад хоризонта вече се спотайваше сянка, надигнала се да се изпречи на пътя им.

– Весела Коледа – каза Мери.

– Весела Коледа, мамо – отвърна Грейс.

– Обичам ви – усмихна се Джеси.

– И аз ви обичам – каза Джо. – Всичките ми момичета.

И последните фенери се скриха в тъмнината. Накрая четиримата пуснаха ръцете си.

Беше просто магия.

НАСТОЯЩЕ

ПОНЕДЕЛНИК

1

- Феликс ще дойде в десет.
- Всичко ясно ли е?
- Тук няма нищо освен тръни и конски фъшкии.
- Добре дошъл в Тексас.

Специален агент Джо Грант от Федералното бюро за разследване дръпна телефона от ухото си и се загледа през прозореца на своя „Шевролет Тахо“. Земята беше пуста и неплодородна, тук-там от прахоляка се надигаха храсти. В двора имаше стара вятърна мелница, а надолу по пътя се виждаше окичен с жици телефонен стълб. Зад него личеше ръждива грамада, която някога е била древен трактор. Той въздъхна. Мястото сигурно беше изглеждало по същия начин и през 1933 г., в края на Голямата депресия.

Джо пак вдигна телефона.

– Когато той дойде, ти стой по-далеч. Не искам да го плашим.

– Сега дори говориш като каубой – каза Фъргъс Кийф, надзираващ специален агент от отдела за разследване на киберпрестъпления, който ръководеше случая заедно с него. – Във Вашингтон трябва да оценят работата ни.

– Още сме далеч оттам.

– Ако дори само половината от това, което казва Феликс, е вярно, това ще ти даде билет за първия ред на шоуто.

– Ще го повярвам чак когато видя самолетния билет в ръката си.

Бяха му обещали, че Сакраменто ще е последната му спирка по пътя към столицата и след това отива веднага там. Това обаче беше преди да се появи „Семафор“. „Семафор“ слагаше пръти в колелата на всички. Джо си помисли, че ако не беше толкова добър в работата си, вече щеше да бъде във Вашингтон, да гледа купола на сградата на Капитолия и да дава пресконференции там. Вместо това беше паркирал под доста съмнителната сянка на някакъв кедр в изоставено ранчо за добитък, плъснато по средата на тексаската област Хил Кънтри. Вашингтон беше толкова далеч, че все едно се намираше на обратната страна на Луната.

– Феликс завива по шосе 3410 – каза Кийф.

– Разбрано. Чакай там. Ако види пушилка зад себе си, няма гаранция какво ще направи. И без това е много нервен.

„Феликс“ беше кодовото име на тайния им информатор. Бяха го кръстили на Феликс Ънгър, типа с obsесивно-компулсивно разстройство от филма „Странната двойка“.

– Отбивам и спирам – каза Кийф. – Вече е изцяло твой. И не поемай никакви рискове.

– Смяташ, че носи оръжие? Феликс? Един доктор от Масачузетския технологичен институт? Данъците му за година са четиристотин и една хиляди долара, а това е повече от цялата ми заплата.

– Предпочитам да мисля за него като за тип на хапчета, който два пъти е хващан с алкохол зад волана, а освен това е обвинен и в опасно шофиране.

– Разбрах те – каза Джо и положи длан на дръжката на своя пистолет „Глок“. Кажете на един агент да бъде внимателен и той веднага ще провери дали оръжието му е на място. Джо носеше своето в кобур на кръста отляво и го държеше с дръжката напред, тъй като го водеше с дясната ръка. Той забрави за пистолета, затвори телефона и се загледа в снимката на Джеси и Грейс на екрана му. Прокара пръст по лицата им, но това не ги

доведе при него. *Толкова са пораснали.* Казваше го всеки път, точно както обещаваше, че ще се прибира у дома по-често и няма да позволява на „работата“ му да измества задълженията му като баща.

Някой ден...

Джо побарабани с пръсти по волана. Термометърът за външната температура показваше 39°C, но се усещаше като много по-горещо. Някаква топка тръни прошумоля в двора. Той се приведе напред и се вторачи във вятърната мелница. Хайде де, помисли си, покажи, че полъхва ветрец. Крилата на вятърната мелница трепнаха, но така и не се завъртяха.

Времената се променяха. Човек вече нямаше нужда от вятърна мелница, за да изпомпва вода от земята, а беше и дяволски сигурно, че не му трябват жици, за да предаде глас по телефона. Джо знаеше всичко за телефоните, кабелите и останалите неща в телекомуникациите. „Семафор“ се беше погрижил за това.

Официално ставаше дума за операция „Семафор“ и точно тя го беше довела в Остин преди два месеца. За протокола това беше рутинно прехвърляне от Сакраменто, за да подсили страдащото от свирепа липса на хора управление в Остин. Пристигна с репутацията на човек, който може да се оправя със случаи на корупция в градската управа и с опит в борбата с пиратството на интелектуална собственост от престоя си в чужбина. Протоколът обаче не казваше всичко.

Носеха се слухове за хроничната му неспособност да следва заповеди, хората говореха, че Джо Грант бил каубой, а къде-то стъпел, трева не никнела. Смятаха, че Остин е последното му убежище, че дори няма да може да се пенсионира и в никакъв случай не бива да си партньор с него.

Слуховете бяха пълна глупост – дезинформация, която му даваше свобода да действа сам. Никой не знаеше за „Семафор“ освен Джо, Кийф и специалното звено във Вашингтон.

Звукът на двигател го накара да се поизправи в седалката. В огледалото за обратно виждане му се мярна нещо червено. Беше ферарито на Феликс. Според Джо моделът беше „ЛаФе-

рари“, който струваше към милион и половина долара, а освен това беше най-биещият на очи автомобил в света. Беше сигурен, че дори момчетата в Международната космическа станция могат да го видят с просто око.

Феликс паркира близо зад колата на Джо. От ферарито излезе мършав мъж с разрошена коса и се забърза напред. Вратата на шевролета се отвори и Феликс се вмъкна на седалката. Очите му бяха подпухнали, а по челото му се стичаше пот.

– Ще ти трябва по-голяма лодка – каза той. – Всъщност нямаш представа колко голяма. Цял танкер.

– Спокойно – каза Джо. – Тук сме в безопасност.

– В безопасност. Да бе, да. Просто си нямаш идея.

Феликс се обърна и се заозърта през рамо. Очите му бяха обрамчени с червени кръгове и подути от умора. Може би тъкмо беше изкарал цяла нощ в писане на кодове в офиса, но Феликс вече не се занимаваше с това. Истинското име на Феликс беше Хал Старк и беше старши вицепрезидент по специалните проекти в „УАН Технолоджис“, най-голямата технологична компания в САЩ. УАН се занимаваше с всичко – софтуер, хардуер, онлайн продажби, безжични комуникации, и представляваше гигантска кръстоска между „Оракъл“, „Гугъл“, „Сиско“ и „Ей Ти енд Ти“.

– Поеми си въздух, успокой се за секунда, после ще ми нахвърляш за какво става дума.

Джо извади пакетче дъвкки „Джуси Фрут“ от джоба си.

– Дъвка като вземеш, работата се свършва навреме.

– Това откъде е?

– От кой филм ли? Нямам представа. Жена ми го повтаря от време на време. Вземи си дъвка.

Старк си дръпна две лентички, разопакова ги, сгъна ги два пъти на четири и ги метна в устата си. Секунда по-късно отново се озърна през рамо.

Джо смъкна и двата прозореча.

– Чуваш ли?

– Какво? Нищо не чувам.

– Именно. Това е Дрипинг Спрингс. Остин е на четиридесет километра в другата посока. Нямах опашка, наблюдавахме те по целия път насам. Не си си взел телефона, нали?

– Ти как смяташ?

– Ами, добре. Проверихме колата ти по-рано, чиста е. Ако някой знае или се интересува, си излязъл от офиса, защото си имал час при лекаря. В безопасност си.

– Хубаво тогава, в безопасност съм. Вярвам ти.

Джо сложи ръка на рамото на Старк.

– Имаше ли някакви проблеми да го измъкнеш?

– Дори не погледнаха – оживи се Старк. – Човекът от охраната го държеше и нямаше никаква идея, че в ръцете му се намират несметни богатства.

– Нали ти казах?

Старк вдигна очи към огледалото за обратно виждане и огледа муцуната на ферарито.

– Има ли нещо по тази кола, което да не бие на очи?

– Точно там е работата – каза Старк. – Нищо по нея не е обикновено.

– Както и да е. Благодаря ти, Хал. Изказвам ти специални благодарности от името на правителството на Съединените американски щати. Сега ми дай нещата, нека да запиша, че се заклевах, че си свалил информацията по своя собствена воля и те пускаме. Никой никога няма да разбере за нашето сътрудничество.

– Благодарности, друг път – разпали се Старк. – Ами ти? Ще махнеш ли двете шофирания под влияние на алкохол от досието ми?

– Терминът е „заличавам“ – каза Джо. – И, да, двете вече са заличени от досието ти.

– Тънко минахте. Така да използвате слабостите на човек.

– Човек като теб не може да си позволи да си наеме шофьор? Спиват те с алкохол два пъти в рамките на последните дванайсет месеца. И следващия път се постарай да си сигурен, че не излизаш с непълнолетна.

Шофирането под влияние на алкохол беше нещото, за което се бяха закачили, пролуката в бронята на врага. Старк беше прав. Бяха минали тънко, но Джо беше принуден да използва това, с което разполагаше. Все още не беше срещал информатор, който сам и доброволно да е предложил услугите си.

– Нямах представа какво е напрежението в работата ми – каза Старк. – Той е неумолим. Винаги иска повече, иска да е изпишано по-добре и по-бързо. Той не е човек, кълна се. Той е някакъв свръхчовек. Не, той е... *супермашина*. Хората имат чувства, а той казва, че е над чувствата и се гордее с това. Казва, че се „превръща“. Можеш ли да повярваш? В какво се превръща?

– Добре, Хал, нека се успокоим. Започни от самото начало. Ще се почувстваш по-добре, когато говориш и махнеш тази тежест, която сякаш смазва гърдите ти и не ти дава да дишаш.

– Заличихте ли и углавното престъпление?

Джо каза, че го е заличил и наистина го беше направил.

Хал Старк се изправи в седалката.

– Добре тогава. Първо трябва да ви е ясно, че все още не знаете дори половината. Това, което вие, момчета, сте открили и заради което ме издирихте, е само връхчето на айсберга. Не, не, това е само връхчето на връхчето.

Джо го слушаше, без да коментира. Усещаше как космите по врата му настръхват, както ставаше винаги, когато беше на път да получи информацията.

– Продължавай.

– Проникването... Ами, знаете, че то не е първото, нали?

Проникването всъщност беше хакерска атака срещу сървъра на ФБР преди осем месеца. То беше светнало червените лампички за тревога и беше стартирало операция „Семафор“.

– Разбира се, че знаем – излъга Джо. – От колко точно време продължава тази история?

Старк се изсмя.

– Не сте знаели. Както казах, той е супермашина. Удивително е, че вие го открихте първи.

– Е, ние не сме глупаци.

– Може би ще е по-добре да ми спестиш коментарите си, докато не кажа всичко.

Джо отмести поглед, привлечен от шумоленето на тръните. Най-накрая беше подухнал вятър. Той погледна мелницата, но крилата ѝ не трепваха, а когато отново се обърна към кълбото тръни, то също вече не помръдваше.

– Какво има? – попита Старк.

– Нищо – отвърна Джо. – Разправяй нататък.

– Всичко е заради една компания, която тъкмо купихме. Онази, която влезе в заглавията на вестниците.

– „Мериуедър“ – сети се Джо.

– Да, тя създава най-бързия суперкомпютър в света, наречен е „Титан“. Той има планове за него.

Старк поклати глава.

– Просто няма да повярваш.

– Ще ни трябва нещо по-голямо, а?

– Бъди дяволски убеден, че ще трябва да вкарате повече ресурси – увери го Старк.

Джо не откъсваше очи от кълбото тръни. Реши, че маранята от жегата си прави шеги с него. Нищо не помръдваше, без вятърът да го духне. Нямахше никакъв вятър, затова нямахше как тръните да са се приближили малко. Той се упрекна, че го гони параноя. Както се казва, няма бивш снайперист. Дрипинг Спрингс не беше Ирак. Той се усмихна, погледна към Старк и тогава видя малкото кълбо пушилка по пътя на около четиристотин и петдесет метра зад тях. Някой се приближаваше, при това бързо.

– Всичко наред ли е? – попита Старк.

– Млъквай – пресече го Джо и вдигна телефона си. – Ботуш, ти ли идваш отзад?

„Ботуш“ беше прякорът на Кийф и само един Господ знаеше кога и за какво го беше получил.

Телефонът мълчеше.

– Ботуш, обади се!

Старк се извърна в седалката да погледне през задното стъкло.

– Залегни – нареди му Джо, извади пистолета си и смъкна предпазителя с палец.

– Какво става? – попита Старк, без да отмества поглед от полуавтоматичния „Глок“. – Нали каза, че никой не ме е проследил?

Джо запали двигателя.

– Закопчай си колана. Може малко да подрусва.

Старк измърмори нещо, бутна вратата с лакът и скочи извън колата.

– Връщай се вътре – извика Джо.

– И сам мога да се грижа за себе си.

– Влизай веднага!

Старк се огледа из пустошта около тях.

– Правителството никога не е защитило никого. Мога сам да се грижа за себе си.

– Дай ми флашката!

– Ходи се шибай някъде! Бях пълен идиот, че ти се доверих.

– Хал!

– Аз изчезвам оттук.

Старк направи крачка към колата си, но нещо го сепна и той се обърна към Джо.

– Ей! Сетих се за репликата за дъвката. Тя е от...

Главата на Старк сякаш избухна и пръсна кръв и мозък наоколо, а тялото му се строполи на земята.

Джо успя да зърне отблясъка от изстрела откъм кълбото тръни, но не чу звука. Снайперист, също като него. Той отчаяно скочи на педала на газта и предното стъкло се напука. Джо се хвърли надясно и надолу към съседната седалка, а втори куршум удари подглавника. Той кара на сляпо няколко секунди, после рискува и надигна глава. Друг куршум улучи волана и го пукна, а следващият попадна в блока на двигателя. Изпод капака блъвна пара и колата спря на място.

Джо лежеше на седалката, без да мърда. Телефонът му беше паднал в отделението за краката, той го взе и набра номер.

– Вдигни! – прошепна Джо трескаво. – Отговори, моля те.

Чу как зад него спря кола. Вратите се отвориха, мъжки гласове говореха нещо, долови се и невъзможното за объркване щракване от поставяне на пълнител в автоматично оръжие.

Джо задържа телефона до ухото си.

– Хайде, вдигни.

Внезапно апаратът оживя.

– Здравейте. Аз съм Мери. В момента не мога да приема обаждането ви, но ако оставите съобщение, ще се свържа с вас при първа възможност. Желая ви страхотен ден.

Джо затвори очи.

– Скъпа... къде си?